

MÙA GIÓ TRỞ

Thơ: Nguyễn Cẩm Thy

Lời bình: Võ Thạnh Văn

*Người ở bên trời ngàn dặm gió
Ta vẫn nơi này bóng lẻ loi
Nhiều đêm gôi mỗi chân đau lắm
Tự lấy đầu thoa... lệ bỗng rơi...*

*Tự trách trời cao bày duyên phận
Gian nan khi nắng gió ngược mùa
Thương người đành chịu ngàn xa cách
Đa mang số kiếp nhạt nhòa mưa*

*Đêm nay gió trở hồn trôi nổi
Kính qua khúc mộng khuya giang hà
Ta chỉ muốn nhìn người đôi chút
Gửi lời thăm trang sách tài hoa*

*Có tiếng lá rơi miền trăng vỡ
Thao thức hồn ta những nỗi niềm
Mình đã ngủ giấc đời rêu nhạt
Tĩnh mộng, riêng ta với bóng đêm...*

NGUYỄN CẨM THY

Cần Thơ, 11/11/25

Võ Thạnh Văn

Người thơ NCT sống giữa thực và mộng. Thực nhưng không thô ráp. Mộng nhưng không xa vời. Mộng và thực giao thoa hài hòa dường như không còn biên giới. Nơi biên giới mơ hồ giữa mộng và thực ấy là sáng tạo nảy mầm. Sáng tạo là biến cái không thành có, biến cái chưa từng có thành hiện hữu / hiện thực, biến cái vô hình thành hữu hình, biến những cảm xúc vô thường thành bất tử. Một sát-na giữa lần ranh mộng và thực mong manh ấy là khoảnh khắc chớp nhóa xuất thần.